Írta: Tóth Sándor
2008. március 22. szombat, 11:43

Pénteken éppen jó idõben érkeztünk Jesolóba ahhoz, hogy kényelmesen elfoglaljuk a szállást és átmehessek a menedzserértekezletre. A vacsora jó beugrató volt, mert minden játékos – fõleg a pillérek- elhűlve nézte a pastát; azt hitték, annyi a vacsora. De megbirkóztak a késõbb kapott fél csirkével is. Mivel sajna a bosnyákokkal vagyunk egy szálláson, nehéz éjszakára készültünk, mert õk általában turistaútnak tekintik a rögbis eseményeket és dajdajoznak. Fehérvárott három éve még a helyi riadókészültség is kivonult, hogy rend legyen. Meccset még nem játszottak, ezért nagy baj még nem volt.

Szombaton reggel kaptunk egy akkora területet edzésre, amelyen még egy etióp sem termeli meg magának a babcsuszpájzra valót, ezért inkább a tengerparton nyújtottunk és tornáztunk. Közben (éjjel és délelõtt) megérkeztek a szurkolóink (nyolca érkeztek Battáról és a Velencébõl), így legalább nem idegen pályán játszunk a dánokkal.

Ellenfelünk valószínűleg és kivételesen csak hazaiakból áll, legalábbis az útleveleik egyformák voltak. De lehet, hogy a sok maori és skót már megkapta a dán okmányt. Mind a 26 játékost nevezhettük a meccsre, de a kezdõben az alábbiak kaptak helyet:

1- Tóth R., 2- Szõnyi, 3- Gyenes, 4- Prakter, 5- Bárdos, 6- Princz, 7- Blancard, 8- Tóth M., 9- Kõrösi, 10- Ladányi, 11- Mogyorósi, 12- Tóth D., 13- Kriskó, 14- Gyulai, 15- Bán 16- Juhász, 17- Willem, 18- Zsembery, 19- Csépke, 20- Lukácsi, 21- Gurjux, 22- Varga, 23- Terhes, 24- Tóth A., 25- Muskovits, 26- Schrauf.

Nemsokára ebéd, amire a felnõtteknek articsókát rendeltem, remélem, ehetõ, mert eddig csak hallottam róla meg Andersennél olvastam; késõbb még mesélek!

Asale sul Silében vártak ránk a dánok, akik tavaly a minket gond nélkül lenyelõ (0-17) svédektõl csak két ponttal kaptak ki. A skandináv harcosok bizonyára nagy önbizalommal várták a mérkõzést, de csapatunk hamar az orrukra koppintott. Az elsõ 10 percet teljesen uraltuk, tolongásunk remek hullámokkal nyert területet, de többször át is törtek a vonalon és csak a szerencse és néhány centi hibázott a célhoz. Végül több hullám után jobbra nyitottunk, és az oldalvonal felé vágtázó védõk közt Tóth Dani keresztben visszalépett és a célt rakott.

Kriskó Tibinek nem okozott gondot a beváltás, 7-0-ra vezettünk. Sajnos a dánok ettõl megijedtek és most õk vették át az irányítást. De pontot csak egy betolt csomagból értek el. De ez a szélen volt, így megmaradt két pont elõnyünk. Hullámzó játék után viszont megint mi értünk el célt. A dán háromnegyed elejtette a labdát, Kriskó Tibi megspiccelte és a célterületen utol is érte! A 12-5-ös félidõ nem adott még nagy okot a hejehujára. Ezért alaposan megnyomtuk, bár eredmény nélkül a folytatásban. Sajnos, ezután a fáradtság miatt eléggé beszorultunk, sokat cseréltünk (Csépke, Juhász, Tóth Antal állt be). A nagy dán nyomásban mindig tudtunk egérutat nyerni, ezért az eredmény nem változott. Nagy gondot okozott, hogy magasfogás miatt Kõrösit kiállították, így az utolsó percekre Csépke „Csirke” helyettesítette. De az emberhátrány nem okozott ponthátrányt, sõt! Egy támadást felvittünk a félvonalra, ott Bárdos indult a röviden, két vikinget letaszított magáról, a fogó elé sem mert állni, biztossá vált a gyõzelem. A meccs utáni –elég falusias- „bankett” után tudtuk meg, hogy nem a B-csoportból kizuhant lettekkel kell játszanunk az elõdöntõben, hanem a bolgárokkal, akik nagy meglepetésre megverték a letteket 22-15-re. Bármilyen váratlan és óvatosságra intõ is ez az eredmény, ezzel nagy lehetõségünk nyílott a döntõbe jutásra. A bolgárok ellen csak egy dolog lehet az akadályunk: az elbizakodottság! A mi meccsünk után monsieur Baque, a FIRA elnöke személyesen gratulált a játékhoz és az eredményhez. Reméljük, ezzel egy kis fényt sikerült a magyar rögbire vetnünk!

Magyarország – Dánia 17-5 (12-5)

Tóth Sándor